

Hola a totes i a cadascuna . He llegit el text de Alexandra de Perini i estic emocionada de tant que m'ha agradat , de tant que identifica els meus desigs i de la forma tan bella i senzilla que ho explica . No podré estar amb vosaltres en el grup del dia 2 de Novembre perquè hi ha les 6 una reunió per organitzar la trobada entre estudiants de València que volen actuar com a mediadors i mediadores en conflictes escolars , i jo hi aniré en nom del meu Institut. Però, vull dir-vos el que m'ha suggerit la lectura.

No he pogut evitar que la ment i el cor mirara el meu Institut entre les línies que parlaven de la ciutat. He vist les relacions que jo desitjaria en l'ensenyament com relacions de "veïnat". Així en la formulació dominant del problema de la convivència en els centres d'ensenyament secundari veig *"el retrocés inexorable de la fantasia , l'angunia mental ..,l'ànsia de restauració més que coratge de reconstrucció"*. En els Instituts no sé si s'ha perdut com en les ciutats, o pot ser mai ha existit per l'origen de la institució escola , *"la necessitat de les relacions, guanyen els valors guerrers, els simbolismes destructius, les lògiques instrumentals i de poder "...l'afebliment de les obligacions i de la inversió emotiva i inventiva"* *"els ciutadans (jo llic els estudiants i els professors i professores) han estat considerats cada vegada menys responsables, reduïts a figures anònimes , inquilins , usuaris de serveis "*.

"Minva el sentit de la ciutat (jo llic l'escola) com espai polític i civil on es forma la pròpia autoconsciència, on es creix al costat d'altres dones i homes en un cercle d'intercanvis i esguards"(...)

"On les especialitzacions i competències tècniques dissolen i frustren el plaer d'agafar-se algunes responsabilitats o de resoldre junts problemes diversos"

També en la lectura de les alternatives.*¿Com el veïnat pot tornar a ésser una font de reconeixement , alguna cosa més que una simple convivència civil que estiga basada en el respecte i en*

l'amabilitat mútues?" Així és com em formule la pregunta per iniciar una campanya a favor de la convivència sense violència a l'Institut. I la resposta m'acosta i em clarifica el concepte de RELACIONS que havia escoltat altres vegades en el discurs de Duoda .

- " Són les relacions el que fa que una ciutat (un Institut) siga rica i bella" Si aconseguim que l'Institut tinga un " rostre, una forma, siga un organisme viu amb el qual existeixen unes obligacions perquè si no emmalalteix i es torna lleig ", la decisió de normes de convivència, la participació , les responsabilitats , deixaran de ser paraules buides i desgastades pel mal us.

-M'agrada veure el govern de l'Institut com el " resultat d'equilibris fluids i d'una contractació quotidiana"

-Em sembla important reconèixer que l'Institut com el territori , "es converteix en nostre per ELECCIÓ, per la necessitat d'amar i de reconèixer-nos en el territori en que vivim"

-No entenc les referències al reconeixement de la diferència sexual com necessitat . I tanmateix entenc i m'identifique amb la resta del discurs :

-la primera necessitat (per que la convivència al Institut ens aporte felicitat i creixement personal i ens ajude a la construcció de la nostra pròpia identitat) "és la claredat, evidenciar les diferències per a no cometre injustícies "

-la segona és "escoltar els desitjos i les necessitats profundes de les diferents subjectivitats "

-en tercer lloc, "afavorir l'intercanvi de sabers i experiències entre els habitants, sense separacions rígides entre les diferents competències professionals, ja que la competència més utilitzada avui dia és la de "saber fer societat, és a dir, la de saber aconseguir comunicacions autèntiques ". Pense en un tipus de relacions entre el professorat, l'alumnat, les mares, gent del barri, que ens ensenye a tots alguna cosa nova cada setmana i que ens ajude a saber més qui som i que volem cada setmana , cada mes. Això requereix, eixir-nos dels rols establerts (professorat, alumnat, mares.) per a assumir la responsabilitat d'ensenyar i

ajudar a créixer, cadascú des d'allò que coneix i que estima, la història, la llengua, la música, la cuina, la dansa, la paraula, la presència, el perfum, l'acompanyament, ...

-valorar com "actes de govern "els gestos anònims que limiten la degradació i el desordre "

-protegir l'Institut de la lletgesa i cultivar els gestos simples, elementals, però carregats d'una força simbòlica: mirar-se a la cara, somriure, i no tenir massa presa a l'hora de tancar la porta.

Estic convençuda de l'eficàcia d'aquestes mesures. Cada dia veig més clar que el canvi radical que fa tants anys reivindicuem i desitgem, es dona partir de la reconstrucció de les relacions basades en el desig, en la llibertat i en l'amor, que permeten els individus reconèixer-se com creadors de coses belles i sense les quals el canvi de les institucions difícilment supera allò formal i burocràtic .

En altres paraules: és irrellevant crear la Comissió de Convivència, sinó és un espai més de relació, d'intercanvi creatiu, de desig compartit, de comunicació.

Àngels